

Ευγενική χειρονομία από τον μονίμως ευγενέστατο Giorgio "Q" Κ. ο οποίος, συνεπαρμένος από την "Ιταλικότητα" της ιστορίας που διάβασε εδώ:

[Ο κυβερνήτης Rosario Crocetta – Παρασκευή 4 Οκτωβρίου 2013](#)

, σχετικός μάλιστα γνώστης του Ιταλικού νότου αλλά και σε κάποιο σημείο ...παθών, μου "σύστησε" τον συγγραφέα.

Κόμισε λοιπόν το βιβλίο "το σχήμα του νερού" στην 12η του έκδοση, του Μαΐου του 2010. Αν προσέξουμε μάλιστα ότι η πρώτη έκδοση έγινε το '99 τα νούμερα μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι και στην Ελλάδα είναι ευπούλητο.

Βεβαίως οι λόγοι που ένα βιβλίο γίνεται best seller ποικίλουν. Μπορεί μάλιστα να ποικίλουν και πάνω στο ίδιο το βιβλίο. Δηλαδή να είναι πολυεπίπεδο. Να απευθύνεται σε περισσότερες από μία κατηγορίες αναγνωστών.

Αυτό είναι ένα είδος εκδοτικής επιτυχίας. Αν μάλιστα το πόνημα, δεν χάνει σε τέχνη, είναι και ένα είδος συγγραφικής επιτυχίας. Ε! λοιπόν σε αυτό το είδος ανήκει "το σχήμα του νερού".

Ο συγγραφέας του αντλεί πολλά στοιχεία από την τόσο ιδιαίτερη Σικελική εντοπιότητα, κάνει αναφορές σε γνωστούς Ιταλούς εγκληματολόγους (Τσέζαρε Λαμπρόζο), αλλά και στον κατεξοχήν συγγραφέα της Σικελικότητας Αλεσάντρο Σιάσια.

Εμπλέκει πολλά πρόσωπα στην πλοκή του, έχει κεντρικό ήρωα και πρωταγωνιστή, αν και

οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι πρωταγωνιστικό ρόλο κατέχουν τα στοιχεία εντοπιότητας. Δηλαδή το κλίμα, η νοοτροπία, οι άνθρωποι, ο τόπος. Η Σικελία με μια λέξη. Γίνεται παραπάνω από εμφανές, ότι είναι όλα τα προαναφερόμενα που τελικά ορίζουν την υπόθεση.

Στο οπισθόφυλλο του βιβλίου υπάρχει μια νύξη για το συγγραφικό ύφος του Camilleri που ακροβατεί ανάμεσα σε αυτό του Σιάσια και του Τζον Λε Καρέ. Επιτρέψτε μου να διαφωνήσω ολίγον στο δεύτερο σκέλος της πρότασης.

Τίποτα το κατασκοπευτικό δεν έχει η διήγηση του Ιταλού. Αντίθετα αντλεί πολλά στοιχεία από αστυνομική γραφή μοιάζοντας περισσότερο με τον René Lodge Brabazon Raymond, πολύ γνωστότερο στο Ελληνικό κοινό ως Τζέιμς Τσέις. Αλλά και το ύφος του με διαλόγους βουτηγμένους στο πνεύμα, στο σαρκασμό και στην ειρωνεία, θυμίζουν περισσότερο αγγλοσάξωνα δημιουργό παρά Ιταλό και μάλιστα νότιο.

Αλλού αναδεικνύεται και μάλιστα έντονη η “Ιταλικότητα” του συγγραφέα. Μην λησμονούμε ότι είναι γραμμένο στις πολύ αρχές της δεκαετίας του '90, όπου ακόμα δεν έχουν εμφανιστεί, τα κινητά τηλέφωνα, τα e-,mail και δεν έχει ξεκινήσει η κυριαρχία του διαδικτύου. Έτσι ο ρυθμός που ξεδιπλώνεται η πλοκή είναι αργός, σε σύγκριση με το ασθμαίνον σήμερα. Αυτό, σε τίποτα δεν αφαιρεί κάτι από τη δυναμική διήγηση και την δυνατότητα της εξαιρετικής αφήγησης.

Ο Camilleri κάνει λόγο για την “έκσταση του ξεπεσμού”, περιγράφει με εξαιρετική λεπτότητα, ανθρώπους, τοπία και γεγονότα και βέβαια μιλά ποιητικά για το σχήμα του νερού.

Όχι λοιπόν, σε καμία περίπτωση τούτο το αφήγημα δεν είναι *mutatis mutandis* όπως θα έγραφε και ο ίδιος ο συγγραφέας του, στα λατινικά, δηλαδή ολόιδιο με τα προηγούμενα ή ακόμα και με τα επόμενα και Ναι αξίζει με το παραπάνω η ανάγνωση του, από όποιο επίπεδο το δεις ή το διαβάσεις.

